

Bij Makro in Lodelinsart (Charleroi) is de mobilisatie een succes!

Op dinsdag 9 juni waren bijna alle werkers van Makro in Lodelinsart in staking. Zo wilden ze protesteren tegen de constante druk die ze ondergaan.

De onderbemanning is systematisch omdat de directie polyvalentie wil opleggen. Dus staat we niet alleen met te weinig, maar bovendien moeten we alles tegelijk doen! Iedereen zit onder druk, en des te meer sinds de pandemie omdat het bezoek in de winkel en dus de werklast sterk verhoogd zijn. Dit heeft de directie van Makro niet tegengehouden het personeel één week per maand op covid-werkloosheid te zetten. Een manier om een kwart van de lonen te besparen, op de rug van de werkers en van de werkloosheidskas!

In het begin van de lockdown, om hun gezondheid te beschermen, hadden de werkers zich al moeten mobiliseren om de beperking van het aantal klanten binnen de winkel op te leggen, terwijl die door de regering was ingevoerd. Vandaag wordt deze beperking helemaal niet nageleefd, terwijl de epidemie nog steeds aanwezig is.

De deelname aan de staking was bijna volledig. Voor velen was het de eerste keer die ze staken want de verslechtering van de arbeidsomstandigheden gewoon ondraaglijk wordt, zowel fysiek als nerveus vlak.

Polyvalentie, de staat van de lokalen, maar ook de desorganisatie zijn evenveel factoren die slecht zijn voor het moraal. Terwijl de werkers hun best doen, hebben ze de middelen niet om de klanten tevreden te stellen door een goede dienst te bieden. Wegens tekort aan personeel om ze in te vullen, staan sommige rekken leeg; succesvolle producten worden niet meer besteld. De ontevredenheid om niet correct te kunnen werken wordt dan versterkt door de vrees voor de toekomst van de winkel.

Voor de baas telt alleen de winst! En als die dan op personeel kan besparen of schaalvoordelen kan doen door voor de verschillende winkels te kopen, hoe dan ook de regionale bijzonderheden, tot het veroorzaken van voorraadonderbrekingen van producten die lokaal nuttig zijn, awel die doet het gewoon!

En hoe kan men Makro geloven die het voorwendsel van het tekort gebruikt om de verschillende herstructureringen en de covid-werkloosheid te rechtvaardigen, terwijl de verkoop en de prijzen de pan uitswingen?!

Op het piket was iedereen blij om samen te staan om een punt te maken, en sommigen hoopten dat dit ideeën aan andere winkels zou geven. De werkers van Makro in Lodelinesart zijn inderdaad niet de enigen in deze toestand! Terwijl ontslagen starten in andere sectoren, zouden de deeltijdswerkers die talrijk zijn in de Makro, het recht moeten krijgen om hun werkuren te verhogen en zou de directie moeten aanwerven!

Neen tegen het Sociaal Pact met het patronaat en zijn vertegenwoordigers!

Robert Vertenueil, voorzitter van het ABVV heeft de voorzitter van MR, Georges-Louis Bouchez ontvangen om te praten en om in de pers te spreken van een « sociaal pact » dat volgens hen nodig zou zijn om de economie te heropstarten.

Wat stellen G-L Bouchez, Voka en de MR voor? « Verlagen van sociale bijdragen, taxshift bis, verlagen van belastingen, nieuwe golf van flexibilisering van het werk, versoepeling van de ontslagen... » klaagde het ABVV enkele weken geleden aan in een persbericht.

G-L Bouchez legde in mei van zijn kant uit dat « een regeringssolidariteit nodig is, want de nodige maatregelen zullen moeilijke maatregelen zijn, soms niet populair... » Wat de gezondheidssector betreft « is het enige echte probleem de verdeling van de lonen tussen de verschillende personeelscategorieën » en niet de stijging van de lonen van het personeel!

Dus wanneer R. Vertenueil verklaart dat « de arbeidswereld aangepast moet worden aan de nieuwe noden van het bedrijf en tegelijk de noden van de mensen beantwoorden », is het duidelijk dat hij klaar is mee te doen aan de achteruitgang die de bazen bezig zijn voor te bereiden.

Protest binnen het ABVV is geuit tegen de ontmoeting met de

vertegenwoordiger van de liberalen. Maar men kan niet vergeten dat de syndicale leidingen het gewoon zijn bazen en regeringen regelmatig te ontmoeten, onder anderen binnen de « groep van tien » om onder zogezegd « sociale partners » te praten. G-L Bouchez doet niets anders dan zijn naam bij te schrijven in de lange lijst van de « partners ».

Veel leiders van het ABVV, en niet alleen Vertenueil, zien een uitweg uit de crisis alleen door de bedrijven te helpen met de middelen van de Staat en door de werkers te doen bijdragen.

De militanten die zich niet neerleggen bij de diskrediet die hun vakbond gaat treffen, moeten andere vooruitzichten verdedigen: de werkers voorbereiden om zich te verdedigen tegen de bazen, en zelfs om heel de maatschappij te doen draaien zonder hen.

De vonk van een racistische moord veroorzaakt een uitbarsting van sociale woede

Een echte opstand gaat door heel de Verenigde Staten. Elke dag betogen honderdduizenden mensen in talrijke steden van het land. In een twintigtal Staten is de Nationale Garde ingezet. Duizenden mensen zijn aangehouden. Maar de betogers blijven op straat komen ondanks de avondklok. Ook na de aanklacht voor moord van de politieagent en de aanhouding van zijn drie collega's te hebben verkregen, stopt het protest niet.

Hoe kan men niet in opstand komen tegenover zo'n verschrikkelijke moord, koelbloedig, tegenover politieagenten die een man in het openbaar doden terwijl die op de grond ligt met geboeide handen, terwijl hij om hulp roept en zegt dat hij gaat sterven? Wat George Floyd is overkomen, hebben veel Zwarten verdragen. Sinds de tijd van de segregatie en van de lynchpartijen, zijn zoveel van hen gestorven door de handen van de Blanken, omdat ze niet genoeg volgzaam waren of gewoon omdat ze op de verkeerde plek en tijd waren.

De politieagenten die George Floyd gedurende 9 minuten hebben laten stikken, hebben wat zoveel anderen voor hen hadden gedaan, ook recentelijk. Als hun misdaad niet opgenomen en verzonden was geweest, zou het hun verslag vol leugens over een « medisch incident » zijn dat als officieel zou beschouwd geweest zijn. In de overgrote meerderheid van de gevallen krijgen de moordenaars-politieagenten geen probleem.

De Verenigde Staten, dat land dat vaak als een model wordt afgeschilderd, zijn op slavernij gebouwd. De segregatie en de meedogenloze uitbuiting van vrije arbeidskrachten zijn daarna gekomen om het moderne kapitalisme te bouwen. Vandaag wegen het racisme en de discriminatie nog steeds op de Zwarten, dat deel van de proletariërs die de zwaarste banen en de laagste lonen hebben, die in de armste woningen en buurten leven, als ze niet in gevangenis zitten. Ze zijn harder dan de anderen door het coronavirus getroffen. Op één manier verduren ook de Blanke werkers het racisme, want de overheersing van het grootkapitaal berust op deze verdeling tussen arme Blanken en arme Zwarten.

Misschien is racisme vandaag minder algemeen dan in andere tijden, zoals blijkt uit de grote deelname van jonge Blanken in de betogingen. Maar die blijft overal, en de verkiezing van

Trump toont het. Zoon van een man die contact had met Ku Klux Klan, Trump was verkozen door de Zwarten en de migranten aan de kaak te stellen en hij roept zelfs vandaag ertoe om op de betogers te schieten. De verkiezingen naderen en hij probeert de vuilste demagogie, racisme en « veiligheid », te gebruiken.

De huidige opstand is waarschijnlijk ook een gevolg van de brutale verslechtering van de levensomstandigheden van de Amerikaanse arbeidersklasse. George Floyd leefde van klusjes. Hij was vrachtwagenchauffeur geweest, en dan veiligheidsagent in een restaurant. Sinds de lockdown was hij werkloos. Hij is gedood niet alleen omdat hij zwart was, maar ook omdat hij arm was. Deze armoede is die van tientallen miljoenen mensen, in het rijkste land van de wereld. Het land waarover men nog zes maanden geleden lof zong omdat er daar groei en volledige werkgelegenheid bestonden. 40 miljoen Amerikanen zijn net werkloos geworden en kunnen hun huur noch krediet betalen, of zelfs voor voedselhulp moeten gaan zoeken. Het coronavirus heeft de oorlog van de burgerij tegen de proletariërs erger gemaakt: nu worden die aan de deur gezet om de kapitalistische winsten te behouden. Zo is heel het systeem uit zijn voegen geraakt.

Sommige politieagenten doen positieve gebaren tegenover de betogers. Maar de Democratische leiders volgen Trump: de enen na de anderen, met Joe Biden als nummer één, veroordelen ze allemaal de opstandelingen en gebruiken ze een hardere taal dan tegen de moordenaars-politieagenten. In de steden en Staten die ze leiden, sturen ze het leger tegen de betogers. Fundamenteel is hun verantwoordelijkheid tegenover de burgerij om dat barbaarse Staatsapparaat te verdedigen, dat ze beurtelings leiden met de Republikeinen. Onder Obama, die gedurende 8 jaar president is geweest, was het lot van de Zwarten niet beter. Dat allemaal barst vandaag uit. Ondanks alle verschillen met de Verenigde Staten, wat daar gebeurt

treft alle werkers van hier, in België en in Europa. De politiegeweld, het racisme, de massale werkloosheid zijn de gekende ingrediënten van de rellen in de V.S., maar de woede is gezond want die kan vooruitzichten openen. Aan de basis van racisme en onderdrukking van de Zwarten ligt het kapitalistische systeem, en men moet hopen dat de opstand de wegen vindt om dat systeem aan te vallen. Als dat het geval wordt, zou die een immens grote hoop meebrengen voor alle werkers. Voor de proletariërs uit de Verenigde Staten, om even welke kleur ze zijn, maar ook voor al diegenen die op deze kant van de Atlantische verkeren, is het nodig om een einde te maken aan een economisch en sociaal systeem dat failliet is.